

Zmier sa s tým!

Vravia o mne
že mám svoj mier
že sa na svet pozerám iba očami vulgárneho
a k ženám až sexisticky založeného chlapa
ale prosím
skúste ma aj vy trochu chápať...
veď keby som sa na svet pozrel
čo len raz očami ženy
a zovrel ho v roztúženom náručí
vytknete mi zas
– prečo som ho rozpučil...!

A potom
ako vám v takom žehnať
v nekonečných skratoch meniť poistky
neistým fúkať do vetra v snahe vtáka lákať
v mlákach plákať svoje nefritové perie
a zároveň dopriať svätým
pri lete k nebu siahajú na lomený oblúk vlastnej gotiky...?

Už by viac nebol taký
po mojom zovretí
a preto len hľadím svojim popísaným street art suterénom
ako cez mreže z podsvetia hriešnych
ale neublížim

Len po mne špina z neho odteká
ako kanálom
slovom sa čistí
a každé ráno dotykmi stále ten istý
začínam odznova – bez predprania

A smútok zalieza
radosť naberať novej sily
kedysi dvanásť taktový rock and roll
dnes prehlušil iný divý rap
či death metal
len aby život ani skicou raz nenamietal
že ustrnul a vyschol na koreni
mojou vinou – mojou preveľkou vinou...

Každý deň si predchádzajúci odpúšťam

Všade som ťa hľadal
spontánnu ako nešľachtená fenka
prítulnú dychom
a reagujúcu na zvuky
ktoré nik iný v tejto dimenzii nepočuje
ani ja nie
iba ich tuším
v bezbrehom prelínaní nôh a dlaní
zabudnutý kdesi na konci vlastnej arytmie

Až mi je z toho zle
niekedy!

Večer som ťa opäť čímisi zranil
a noc mi očístcom ustlala na dvoch svetoch

Len ráno som z toho svojho zlietol
a s tvárou spravenou narýchlo už zas iba živo kýcham
do hrkútania sídliskových holubov
na balkóne
s pohľadom nikam...

To ich rozpínanie vesmíru raz musí skončiť!
A čo to moje...?

Chce sa mi kričať z plných úst
trochu viac veriť samému sebe
a prijať fakt v deštrukčnom sebaobviňovaní sa
že minulosť je minulosťou až keď nebolí
až keď ti zo záderov rozkvitnú lupene Zábudky
ľahko
aj bez gramatickej predpony
ako úsmev popri ceste zo školy
bezstarostným deťom

Verte mi!

Sú to iba moje vlasy odvíate vetrom
možno i tvoje
ale čas
jeho prítomný okamih
ten nedokáže odviať nik
možno len prelistovať stránky
kníh náhodne pohodených v tráve
a tiež páperie púpave
pred domom
tvoj ti však navždy v srdci ostane
ako hravý nezbedník
rozosmievat' oči
klopiť ich viečka
oddať sa im z každej strany
i zľava
letom po práve
v pohľade ticho poškuľujúcom po jeseni
ktorá sa tvári
že ešte chvíľu počká...

Muži starých žien (ženy starých mužov)

Iba lístie a prach
sadá
záhadne sa tvári v lámkach kostí
ako keď sa nežije
iba sa modlí
alebo už spieva rekviem

Kam ten svet dnes speje
ja neviem...

Sám som vietor
som dážď
vlk čo už dávno nevyje
aj mráz čo ti občas zájde za nechty
i za záclony
a som tiež ten
ktorý ti vlasy nikdy nečeše
iba ak pohladí
a znesie všetko
každé repete nášho prekliatia
po tebe doje z taniera
odpije posledný dúšok kávy zo šálky
až po grunt
aby tebe neškrípal zubami
keď už nevládzeš
a nechty zatínaš do mňa
miesto do svedomia
v mlčaní
ktorým sa už predsa dávno pradávno
vzdialenosť medzi nami nemeria
iba ak testuje
vplyv nášho ticha na balkónové petúnie
keď tam so mnou sedíš
očami bezprizorne triafaš lastovičkám do letu
a ja držím palce muškám
aby prežili aj za mňa
zahalené do špirály leteckého baletu o život
v každom vyfúknutí cigaretového dymu
o ktorý sa ešte virtuálne potkynam
s tebou

Dokedy to ešte takto
vo výdychu s trojštvrťovým taktom bude...?

Fakt neviem!

Viem len jedno
že sa s inými v žiadnom zákryte nepasiem
netrasiem sa už za každou sukňou
za sekundou k nádychu
po slove na konci
ani na začiatku
a keď príde tá
s tou debilnou kapucňou do čela
odkážte jej:
– *Že mi môže políbit lem roucha mého!*

Odídem aj bez nej
či bez neho (ak je chlap – ktovie...?)
a seba v sebe väzneného
zoberiem so sebou
ako samonosnú nádej tuláka
na ľavom pleci

A potom môžete hulákať do noci
smiať sa i plakať
a fúkať mi práškový cukor...
kým vás to bude baviť

(Mro del so meg kames...?)

Bože môj čo ešte chceš...?

*(O nipi phenen hoj s'tal sathanende
de naphenen sar
taj kaj tut arakhava – čak šuže vakeribena!)*

Ludia vravia
že si všade
ale nepovedia
ako a kde ťa nájdem – len samé kecy...!

*(Na vaš mange
anava tut ande kolibi
hoj te dikhes – kirajiskere kirajo
bo šaj hoj nadodikhes
upralur zegostar
barikane palacendar
thaj andari gotika katedralno kherestar...)*

Nie pre seba
priviedol by som ťa do chatrčí
aby si nazrel – kráľov kráľ
lebo asi nedovidíš
z výšky nebies
prepychu palácov a gotiky katedrál...
.....

Tak je to
keď sa ti čiesi oči do tvojich zatnú
a do sľubov

Sú také
ešte príliš detské
ktoré nesmieš zranit' keď ťa obkl'účia
a ťahajú z teba ako za niť
lásku zo srdca
i z náruče
a s pohladením tiež každé pekné slovo
kým ťa majú poruke
s hlávkou v tvojej dlani

Vtedy každá
aj hrdzavá zámka
pod vplyvom takého pakľúča
musí povoliť
a neobstojí žiadne
– Kde bolo tam bolo...
ale ani čušať
len sa ticho zlaniť k pokore!

Takých dní už prešlo veľa
popri i oproti
odtiekli ako plodová voda
nie jedným storočím
a nič sa nezmenilo
ani tie rozprávky o hlade a nahote
o princeznej v blate a fajčiacom princovi
o otcovi v base
či matkinom srdci vo fľaši čuča...

Niektoré však zostali
rozzrástli sa na roky
a odrazu si to dieťa v človeku
a človek v dieťati
nemyslí
že takto by to malo byť – naveky

Vraj sme tvoji všetci
pane Bože
a tak ma napadá:

– *Kaskero hin oda čhavore...?*
– A čie sú tieto deti...?

A ráno bude zas deň kvitnúť slnečnicami

Neviem sa úpenlivo modliť k bohu
dokonca ani len sťažovať sa
či dvakrát sa prosiť človeku
a možno ani neviem písať básne
iba vyslovovať vlastné slová
smerom k iným
ale i do seba
a keď nimi do prázdna vytečiem
ostávam na chvíľu sám
ale stále s cieľom dôjsť tam
kde mi raz možno odpustia
že už nemám
mliečne biely úsmev
študentskú tvár
tak ako ty mi snád' raz odpustiš
samú seba
svoje mliečne doky
ktoré si mi dala
aby som v nich zakotvil
a spáchal v nich niečo večné
možno až nečlovečie
čo sa hlboko vryje
vrátiť sa späť nedá
z mysle ani z tela namäkklo
tak ako hrdelný zločin
ako slovo
gul'ka
keď už je od ústia hlavne ďaleko
od pasu vystrelená
bez konca ako Ariadnina niť

Ale dážď mám rád
každú jeho kvapku
lebo tá sa vie vždy vrátiť
osviežujúco chladná
do dlaní
i na čelo...

Iba k človeku – k nemu kráčam

Raz ťa nájdem
aj keď možno až vtedy
keď budem sám soľou
a ty chlebom
ktorý sa len vzácnym hosťom
z príchodu ponúka

– Vitajte a posad'ťte sa
aby ste nám spánok neodniesli...!

A staré drevo letokruhmi praská
dutinami tlie
škľabí sa vráskam na hladkom nebi
ale zrakom necúva
dopredu hľadí
uprene
hadím blues
akým sa len Boh díva
na tých
ktorých vraj stvoril

Ale už stráca kontúry
míňa sa mi
tou obludnou bodkou za vetou
vo viere v poslednú mincu z hrste drobných
ktorou raz zaplatím účet
ani neviem za koho

Stratený prípad

A možno ma raz ty nájdeš
keď sa polepším
potom si sadneš na mňa
ako na suchý klátik skraja lesa
odkiaľ dovidíš všade
to ti sľubujem
pri mojej šedivej brade
s bosými nohami v bystrine horského potoka
na hrane raja

A znova len slová, slová, slová...

V ten deň som Boha nevidel
 v ten deň som nevidel nikoho
 v ten deň bol slepý celý svet
 a ja som šiel náhodou okolo
 stíšený – priam svätý
 ako zamlčaný podmet pred spovedňou
 ktorá ešte nedozrela k slovu

Vtedy nie je ľahké byť nahý
 dušou iba Dávid
 a taký sa zohnúť
 až do kľaku na kolená
 hrýzť pritom ticho v päte Goliáša
 a čudovať sa
 – kto to mohol takto spraviť
 že sa už na seba nik neponáša...

Nič
 ani láska nie
 ani nenávisť
 ani antikrist skrytý za priateľa
 ani facka
 ani láskanie
 iba jedna otázka znie ešte stále rovnako

– Čo tým chcel básnik povedať...?

A vtom ma ktosi preťal napoly
 znakovou rečou vztýčeného prostredníka
 bodol ako bodákom v otázke
 či som vraj nie len ďalší debil
 hľadajúci odpovede
 uprostred nesprávnej galaxie
 tupo vyvedený z dráhy i chodníka
 vedúceho kamsi k mliečnej dráhe
 ale na cudzej orbite

Tak si ma teda zabite
 lebo vinný som každou vetou
 ktorú vyslovím
 a kašlem vám na nahé slová!

Taká malá tanečná škola

Krok vpred – dva vzad
jeden stranou vľavo
a pri tom vpravo
spiatočnícky sa zvrtnúť –
a...

Už ma nelám
neohýbaj ako v tangu – horeznačky
nič z toho nebude
a nevstupuj viac do môjho dvora
do mojej siene slávy
do mojej hlavy
so sľubmi
pod hrozbou trestu
s Bibliou
či cez Korán
oknom ani dverami
lebo tak obludne by si ešte
ani od brán pekelných zavýť nepočul...!

Nie
ja nepotrebujem rozhrešenie
len mi krokmi ešte nekríž kosti pod bradou
sám si mŕtvola
a do tanca k inakosti druhu
iného si hľadaj do páru
takého čo ti uverí
ja už chcem len jedno – navždy ostať ten istý
tak isto čistý ako predvčerom
včera
dnes i zajtra
lebo aj keď som už takmer suchom bezlistý
starý strom
ešte sa dokážem ísť hlbokými koreňmi
kým v bleskoch nezhorím ako vatra
a nezdúchnem
do popola z hriechov
ktoré som len svetu rozmenil na drobné
samým sebou
aby mi raz nepovedal
že mi nemá vydať...

Nedotýkajte sa ma!

Ticho sa počuť nedá
v kmitočtoch vnútornej ozveny sa dá iba cítiť
a tam kdesi
v súhvezdí Blížencov
sú tisíce tých
až v ušiach zalieha
a v jednom z nich je skryté aj to moje
inkognito
čaká
kým ho výkriky tých iných prebolia
potom do mňa vstúpi
cez svedomie
a spraví ma jedným z nich
po ktorom sa neodporúča napriahať
len ak pozrieť kamsi hore
alebo prevrátiť oči
dole – dovnútra
aj to len
na vlastné nebezpečie
ako dieťa zmrzlinu
z nie veľmi sladkého kornúta